

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BIHOR

132/2009

SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV

Dosar nr. 132/2009

SENTINȚA NR.522/CA/2010

Ședința publică din data de 18.05.2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE: ...

GREFIER: ...

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ introdusă de reclamanta SC ... SRL, cu sediul în ... str. nr. 34, jud. Bihor, în contradictoriu cu pârâtele AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ –DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR – SERVICIUL SOLUȚIONARE CONTESTAȚII și AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ –DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR – ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ - SERVICIUL DE INSPECȚIE FISCALĂ V, cu sediul în Oradea, str. D.Cantemir nr.2-4, jud. Bihor, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în cauză nu se prezintă nimeni.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Se constată că la termenul de judecată din data de 18.05.2010, partea prezentă a pus concluzii pe fondul cauzei, care au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, dată la care a fost amânată pronunțarea hotărârii pentru termenul de judecată din 25.05.2010, respectiv pentru acest termen de judecată, zi în care s-a pronunțat hotărârea.

TRIBUNALUL
DELIBERÂND,

Constată că prin acțiunea înregistrată la această instanță la data de 22.09.2009, reclamanta SC ... SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună anularea Deciziei de impunere nr. 40709.06.2009, a Raportului de inspecție fiscală nr. 740709.06.2009 și a Deciziei nr. 10209.06.2009.

În motivarea acțiunii, reclamanta arată că organul de control a stabilit în sarcina sa obligații de plată suplimentare prin reținerea în mod eronat a încălcării dispozițiilor art.19 C.fiscal. Astfel, reclamanta arată că organul de control nu a ținut cont de faptul că SC ... SRL a încheiat

contracte de asigurări cu societăți de asigurare, efectuând cheltuieli cu asigurările, astfel încât se impunea ca suma de [redacted] lei să fie deductibilă la calculul impozitului pe profit. Reclamanta mai arată că legea nu face nici un fel de distincție cu privire la tipul de asigurare care ar trebui încheiat pentru ca societatea să considere cheltuielile efectuate pentru bunurile individualizate de textul legal ca fiind deductibile.

Referitor la TVA-ul stabilit suplimentar, reclamanta arată că organul de control a stabilit în mod eronat ca debit TVA în cuantum de [redacted] lei și majorări în sumă de [redacted] lei, deoarece societatea se încadrează la disp.art.128 al.8 lit.b din Legea nr.571/2003. Astfel, reclamanta invocă faptul că organul de control, în mod nejustificat, a considerat că sunt asimilate operațiunii de livrare bunuri mărfurile degradate, deși societatea nu a făcut livrări de bunuri, așa cum prevede art.128 al.1 C.fiscal și, prin urmare, nu se datorează TVA și nici majorări de întârziere.

În ceea ce privește impozitul pe dividende, reclamanta arată că există neclarități în cuprinsul actelor de control, neclarități care, coroborate cu prevederile legale în vigoare, induc un vădit caracter de nelegalitate a actelor de control întocmite de organele fiscale. Astfel, reclamanta arată că organele de control au statuat că în perioada ianuarie 2006 – martie 2009 nu s-au repartizat sume la dividende, pentru ca ulterior să afirme că au verificat repartizarea la dividende în ianuarie 2004, constatând că s-a declarat la impozitul pe dividende suma de [redacted] lei în martie 2004. Totodată, reclamanta mai arată că susținerile organului de control consemnate în raportul de inspecție fiscală, conform cărora societatea figurează cu obligații față de bugetul general consolidat în cuantum de [redacted] lei impozit pe dividende și [redacted] lei accesorii aferente, nu sunt adevărate, având în vedere că aceste sume nu puteau fi cuprinse în balanța de verificare la 31.03.2009, aceasta fiind încheiată înainte de începerea controlului, iar sumele au fost stabilite la finalizarea inspecției fiscale.

În drept, a invocat disp. Legii nr.554/2004 și ale Codului fiscal.

Pârâta DGFP Bihor, prin întâmpinarea de la fila 26 dosar, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată și menținerea actelor administrativ-fiscale atacate ca fiind temeinice și legale.

În motivarea întâmpinării, pârâta arată că, în conformitate cu art.21 al.4 C.fiscal, reclamanta avea dreptul să înregistreze ca și cheltuieli deductibile fiscal valoarea mărfurilor constatate lipsă din gestiuni, degradate, etc., doar în cazul în care ar fi încheiat contracte privind asigurarea mărfurilor, condiție neîndeplinită de către reclamantă pentru situații precum uzarea, degradarea sau constatarea lipsei acestora. Totodată, pârâta mai arată că reclamanta nu a făcut dovada că ar fi informat societățile de asigurarea despre producerea daunelor și că ar fi fost întocmit vreun dosar de daune sau că a încasat ori urmează să încaseze sume din despăgubiri.

Referitor la TVA-ul de plată în sumă de [redacted] lei, stabilit în sarcina reclamantei, pârâta arată că reclamanta nu a îndeplinit cumulativ condițiile art.128 al.4 și alin.8 C.fiscal, neprezentând dovada că bunurile în valoare de [redacted] lei au fost distruse, nemaiputând fi valorificate, astfel încât descărcarea din gestiune prin înregistrarea lor pe cheltuieli este o operațiune asimilată unei

livrări de bunuri cu plată, pentru care reclamanta avea obligația de a colecta și de a plăti TVA aferentă în sumă de 1.000 lei.

În ceea ce privește impozitul pe venitul din dividende distribuite persoanelor fizice, pârâta arată că organul de inspecție fiscală, în mod corect, a reținut că în anul 2004 reclamanta a repartizat dividende în sumă de 2.105 lei, pentru care a calculat, achitat și declarat la organul fiscal un impozit în sumă de doar 105 lei. Ori, pârâta arată că, în conformitate cu art.71 C.fiscal, reclamanta avea obligația impunerii sumei de 2.105 lei, distribuită ca dividende de plată prin aplicarea cotei de 5 %, în vederea stabilirii impozitului pe dividende datorat bugetului de stat.

În drept, a invocat disp. Legii nr.554/2004 și ale Codului fiscal.

Din coroborarea întregului material probator aflat la dosarul cauzei, instanța reține în fapt următoarele:

Prin Decizia de impunere nr. 107/05.05.2009, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. 107/05.05.2009, s-a impus în sarcina reclamantei SC SRL obligații de plată la bugetul de stat în sumă totală de 2.105 lei, reprezentând 2.105 lei impozit pe profit, 105 lei taxă pe valoare adăugată, 105 lei impozit pe venituri din dividende distribuite persoanelor fizice, 105 lei majorări de întârziere aferente și 105 lei penalități de întârziere.

Împotriva acestor acte administrativ-fiscale, reclamanta a formulat contestație administrativă, care a fost respinsă ca nefondată prin Decizia nr. 107/05.05.2009.

În ceea ce privește impozitul pe profit imputat reclamantei, pârâta, prin actele administrativ-fiscale atacate, a reținut că reclamanta a înregistrat în evidența contabilă pe cheltuieli la 31.12.2007 și respectiv 31.12.2008 și a considerat în mod nelegal ca fiind deductibile fiscale cheltuielile în sumă totală de 2.105 lei reprezentând mărfuri lipsă la inventar, mărfuri incinerate și degradate, neavând contracte de asigurare a mărfurilor pentru astfel de situații.

Conform disp.art.19 C.fiscal, „profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile”, iar potrivit art.21 al.4 lit.c din același act normativ, „cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau activelor corporale constatate lipsă din gestiune ori degradate neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare, precum și taxa pe valoare adăugată aferentă, dacă aceasta este datorată potrivit prevederilor Titlului VI. Nu intră sub incidența acestor prevederi stocurile și mijloacele fixe amortizabile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră, în condițiile stabilite prin norme”.

Din totalul sumei de 2.105 lei, 2.100 lei reprezintă marfă lipsă la inventar neimputabilă, 105 lei marfă incinerată și 105 lei marfă degradată.

Pe considerentul că reclamanta nu ar fi încheiat contracte privind asigurarea mărfurilor pentru situații precum uzarea, degradarea sau constatarea lipsei acestora, având contracte de asigurare a mărfurilor pentru daune cu totul altele decât cele care s-au produs, și nu pentru situațiile de degradare sau lipsa

unor mărfuri care nu pot fi imputate, organele fiscale au constatat că nu sunt incidente dispozițiile art.21 al.4 lit.c C.fiscal. Ori, din examinarea textului de lege incident în cauză, instanța urmează să constate că legiuitorul nu a făcut nici un fel de distincție cu privire la tipul de asigurare care ar trebui încheiat pentru ca societatea să considere cheltuielile efectuate pentru bunurile individualizate de textul de lege, ca fiind deductibile. Prin urmare, ținând cont de faptul că reclamanta avea încheiată o asigurare pentru aceste bunuri cu o societate specializată în asigurări, în lipsa unei individualizări a tipului de contract de asigurare necesar prin textul de lege incident în cauză, instanța urmează să constate că suma de 39.045 lei este deductibilă fiscal, considerente pentru care impozitul pe profit stabilit suplimentar în cuantum de 21.751 lei și a majorărilor de întârziere aferente în cuantum de 1.299 lei au fost imputate nejustificat și nelegal prin actele administrativ-fiscale atacate.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată, în sumă de 2.651 lei, imputată reclamantei, instanța urmează să constate că, în conformitate cu disp. art.128 al.8 C.fiscal, „nu constituie livrare de bunuri: a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile distruse ori furate dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme; b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate în condițiile stabilite prin norme; c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege”.

Considerând bunurile degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate ca fiind o operațiune de livrare de bunuri, organul fiscal, în mod eronat, a impus în sarcina reclamantei obligativitatea colectării TVA-ului și pentru aceste mărfuri. Ori, textul de lege mai sus menționat exceptează de la noțiunea de livrare de bunuri asemenea mărfuri. Prin urmare, prin nelivrarea bunurilor în valoare de 13.990 lei, dovedite ca fiind degradate, societatea reclamantă nu datorează taxă pe valoare adăugată și nici majorările de întârziere aferente.

Față de aceste considerente, instanța urmează să constate nelegalitatea și netemeinica imputării TVA-ului în cuantum de 2.651 lei pe seama reclamantei.

În ceea ce privește impozitul pe dividende stabilit suplimentar în cuantum de 1.052 lei și majorări de întârziere în sumă de 1.657 lei, instanța urmează să constate că perioada verificată de către organul fiscal a fost ianuarie 2006 – martie 2009, perioadă în care organul constatator statuează prin raportul de inspecție fiscală că nu s-au repartizat sume pentru dividende. Cu toate aceste mențiuni, organul de inspecție fiscală, prin actele administrativ-fiscale atacate, stabilește că în luna ianuarie a anului 2004 au fost repartizate dividende în sumă de 12.195 lei, calculându-se și achitându-se impozite pe dividende în sumă de 1.052 lei. Prin urmare, instanța constată că organul de inspecție fiscală a stabilit în sarcina reclamantei obligații suplimentare de plată aferentă unei perioade care nu era supusă verificării. Față de aceste motive și ținând cont că organul de inspecție fiscală, prin însăși raportul de inspecție fiscală întocmit în cauză, a stabilit că pentru perioada verificată societatea reclamantă nu a repartizat sume pentru dividende, așa cum rezultă din pct.3 pag.11 din raportul de inspecție fiscală, imputarea sumei de 1.052 lei reprezentând impozit pe veniturile din dividendele distribuite este netemeinică și nelegală.

Văzând această stare de fapt și în drept dispozițiile art.21 al.4 pct.c din C.fiscal și art.128 al.8 din același act normativ, instanța urmează să admită ca fondată acțiunea formulată și, pe cale de consecință, va dispune anularea Deciziei de impunere nr. 1000/05.2009, a Raportului de inspecție fiscală nr. 1000/05.2009, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere, precum și a Deciziei nr. 2/04.09.2009, prin care a fost soluționată contestația administrativă formulată de reclamantă împotriva actelor administrativ-fiscale atacate.

Ca o consecință a admiterii acțiunii, prin prisma disp.art.274 C.pr.civ., va obliga pârâta la plata, în favoarea reclamantei, a sumei de 7.700,30 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă de timbru, timbru judiciar și onorariu de avocat.

Admite acțiunea formulată de reclamanta SC TOTAL DISTRIBUTION SRL, cu sediul în Oradea, str. Clujului nr.64, jud.Bihor, în contradictoriu cu pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BIHOR, cu sediul în Oradea, str. D.Cantemir nr.2-4, jud. Bihor și, în consecință:

- dispune anularea Deciziei de impunere nr. 127/04.06.2009, a Raportului de inspecție fiscală nr. 127/04.06.2009 și a Deciziei nr. 127/04.06.2009.

Obligă pârâta la plata, în favoarea reclamantei, a sumei de 1789,20 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 01.06.2010.

Pt.conf. 3 com.cu:

- SC Retail Distribution Group Bihor SRL
- ANAF-DGFP Bihor-SSC
- ANAF-DGFP Bihor-AIF-SIF V

Azi, _____ 2010,

